

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi pol, in veĳa po poti za celo leto 4 gl., 40 kr., za pol leta 2 gl., 40 kr., za četert leta 1 gl., 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXVII.

V Ljubljani, 22. sveĉana 1884.

List 8.

Svét pustuje — Jezus ųaluje!

Po ĉasnikih in voglĉh ozidij se veselice in plesi napovedujejo, po ųtacunskih izloĳbah gerde ųeme in ostudne maske izpostavljene reĳe mimo gredoĉim v obraz (olika?!), po kerĉmah godci ųkripljejo in ljuĉi mamijo, po potih od ųpirita omamljeni capini tavajo, ali se v mraku naj bolj zaverĳene poųasti plazijo; Jezus pa govori svojim zvestim: „Glejte, gremo v Jeruzalem, in vse se bo dopolnilo, kar je pisano od Sinu ĉlovekovega po prerokih.“

Po kaj tedaj grejo v Jeruzalem? Mar nezmĉrno jĉst, pit, razuzdano veselit se? .. Nikakor ne! Kaj pa? Sin ĉlovekov bo izdan nevernikom, zasramovan, tepen in zapljuvan, in potem ko ga bodo tako zdelovali, ga bodo umorili. Luk. 18.)

Tukaj sta natanko zaznamnjana dva poti: po enem hodi svĉt s svojimi pajdaųi; po drugem pa Jezus s svojimi zvestimi. Kam tedaj? Po katerem potu ti je zaviti? Ali s svetom?

Svet v svojem pustnem poĉenjanji je tisti slĉpec, ki je sedel pri potu. Slĉp je, ker ne spoznā, kaj mu je v zvelĉanje in si misli s svojimi nespametnostmi res veselje napraviti; pa kaj pomaga, ko ga drugi dan glava boli in je vse minulo, kar je mĉnil prijetnega imeti od „pustovanja.“

Pa ųe hujųe kakor glavobol je velikrat bolana vĉst, bolno serce, — in ųe nar hujųe, ker svet je slĉp na duųi in svoje bolezni ne spoznā. Reveĳ pri Jerihu je vender vedil, da je slĉp, ųelel je ozdravljen biti in je klical:

„Jezus, Sin Davidov, usmili se mene!“ Jezus se ga je res usmilit in ga je ozdravil. Ozdravil bi tudi nas, ako bi v svoji slepoti k Njemu klicali. K temu nas Sin Boĳi vabi, ko nam kaĳe, da pojĉimo z Njim v Jeruzalem premišljevati Njegovo terpljenje; ne pa s svetom po nevarnih in greųnih potih v razuzdano veselje, na plese, in kar je sicer greųnega, za ĉednost spotikljivega, ali saj nevarnega.

Zato so po veĉ cerkvah prelepe pustne vaje in bogoljubne opravila pred izpostavljenim presv. R. Telesom, tedaj prav priĉo Jezusa. Ako pa tega ni, greų vender lahko sam k svojemu Zvelĉarju — zlasti tudi o veĉerih v tiho cerkev molit, namesto na ųemarije denar zapravljati, da prej ali pozneje morebiti mora vsa druĳina stradati.

Slepec na cesti, o katerem sv. evangelij govori, je nam prav resnoben izgled. Obrnil se je k Zvelĉarju in dosegel je milost, da je spregledal. Premišljevanje Jezusovega terpljenja ima veliko moĉ do ĉloveųkega serca, da se zaĉne ĉistiti nesuāg in v dobrem doĳemati. Kteri so ųe na pravem potu, zajemajo prav obilno razsvitljenje v svoji vojski zoper greh in veliko tolaĳilo v vsakdanjih teĳavah in britkostih. Kteri so pa ųe na viųji stopinji, jih premišljevanje Gospodovega terpljenja z vedno veĉi ljubeznijo do Boga in do ĉednosti napolnjuje.

Pomudimo se nekoliko pri slepem ĉloveku, slepem na duųi. Niĉ ni bolj ųalostnega in straųnega, kakor duųa, ki je oropana milosti boĳje, ki je Boga zgubila. Ako je sama sebi prepuųena, se vedno globokeje pogreĳuje v greh, greh na greh naklada in poslednjiĉ morebiti veĉ ne najde poti k Bogu; zajĉe v stan obupnosti in zbuĉi se morebiti ųe le v veĉnosti, ter vidi, kaj je zgubila, in kaj si je nakopala! Ali n. pr. ni grozno, ko sliųimo, da ta in ta je pijan zaspal — in se ni veĉ zbudil! Kolikrat dandanes najdejo ųganjepivca mertvega — ali pri kakem potu, v luĳi, ali pa doma v stanovanji? Kako silno ųalostno je, ako greųnik celo tako pozabi Boga in svoje duųe, da zdviĳa sam zoper sebe in se konĉa kakor ųkorpijen v svoji razdraĳenosti! Kakoųno grozovito besnjenje je tudi obsedlo zlasti poslednje ĉase marsiktere neĉloveke, da se kar z noĳem koljejo, na mertve udarce pretepajo — do ĉistega poĳivinjenj!

Kje je pomoĉ zoper tolike hujave v ĉloveųkem druĳbinstvu? .. Obrāati se moramo k terpeĉemu Jezusu, ųalostni dĉl roųnega venca pridno zaĉeti moliti, „pasijon“ — terpljenje Gospodovo in ųivljenje svetnikov marljivo brati, postne pridige zvesto posluųati, ob kratkem: Kristusovo terpljenje moramo zaĉeti premišljevati. V tem je veĉi modrost, kakor v bukvah naj veĉih uĉenjakov. To so studenci za odravljenje bolnega ĉloveųtva, k temu naj budi cerkev in ųola. Izraelce v puųavi so smertno strupeno kaĳe pikale; niso se mogli drugaĉi smerti oteti kakor le s pogledom na kaĳo, ktero je bil Mozes na boĳje povelje v ta namen na drog ali nekaki kriĳ povzdignil. (4. Moz. 21, 9.) Ta bronasta kaĳa je bila znamenita predpoda Jezusove smerti na kriĳu, ki s svojo smertjo hoĉe vse k sebi obrniti, vse ozdraviti. Sam pravi: Kakor je Mozes povzdignil kaĳo v puųavi, tako mora povzdignjen biti tudi Sin ĉlovekov, da slehern, ki v njega veruje, ne bo pogubljen, temuĉ ima veĉno ųivljenje. (Jan. 3, 14.) Sedanji svet je od

peklenske kače piknjen, okužen s strupom lažnjivih misel, dozdevne učenosti, neumnega prostomišljajstva, preziranja cerkvenih naredb in nauk, poln naj hujših strasti. Sedanji svet mora toraj duhovne oči obračati v Jezusa na križu, z očmi sv. vere, skesanja in ljubezni v Jezusa terpečega gledati, premišljevati ga; to ga bo pripeljalo k zdravju. Neizrečena je moč v terpljenju Jezusovem.

Jezuitoriski misijonar Frančišk Solano je bil v južni Ameriki tisuče divjakov spreobrnil k sv. veri. Daljni divji rodovi pa so bili zaradi tega tako razkačeni nad svojimi spreobrnjenimi rojaki in njih misijonarjem, kakor so v sedanjem času zagrizeni framasoni in rudečkarji zoper zveste vernike in njihovega naj višega poglavarja. Zberó se v silno velikih trumah in prihrumé strašno razdraženi proti svojim spreobrnjenim rojakom, žugajoči jim prestrašne muke. Novi kristjani grozno prestrašeni bežijo in znati je, da kar nagloma bo ves misijon razdjan.

Solano pa, zaupajoč na pomoč Marije Device, jim sam naproti gré. Bil je služabnik Njega, ki je rekel: Dober pastir dá življenje za svoje ovce. Ura smerti je bila prišla in umreti je hotel po apostolsko. Toda le v željah mu je bilo mučencu biti: s čeznatorno močjo je divjake ustavil, da niso naprej mogli, potem jim je naredil tako pretresljivo pridigo, da se jih je še tisti dan več kot devet tisuč spreobrnilo! S čim jih je bil tako nepričakovano premagal in spreobrnil? Z vsó živostjo jim je pojasnoval, kako je Jezus Gospod zavolj greha terpel, zavolj greha križan bil, umerl na križu, da bi grešnike pridobil, grešnike rešil večne smerti. Potem je prehodil njih deželo, je povsod Jezusa Kristusa križanega oznanoval. Popisovanje pravi, da celo divje zveri so mu po svoje spoštovanje skazovale.

Ne učeni in lepo spleteni stavki v govorjenji so to storili; ampak moč Jezusovega terpljenja je divje serca ukrotila. Tudi po sedanjih tako imenovanih olivskih krajih je polno zverí, rogatih in mulastih, gladkodlačnih in šetinastih, s kačjimi zobmi in škorpion-skimi svitki, do katerih ne premorejo ne gladke in ne resaste besede, ampak le moč Kristusovega terpljenja, čegar premišljevanju pa ne smejo zastopati prostora in moči jemati véle človeške modrovanja v odveč novotarskih izrazih in tujih izrekovanjih.

Zveličana Armela je služila pri družini, kjer se je vsak večer bralo iz življenja svetnikov in iz terpljenja Jezusa Kristusa. Njena duša se je pri tem vsemala nezmérne ljubezni in obžalovanja zaradi gréha. Zdelo se ji je, kakor da bi povsod vidila Zveličarjevo kri. Prepričanje, da ljubezen do nje je Jezusa nagnila, da je tako silno in bridko terpel, to prepričanje je storilo, da je v goreči ljubezni večkrat rekla: „O moj Gospod, daj mi raji smert in pekel, kakor pa gledanje Tvoje ljubezni in mojih grehov!“ Tako hudo jo je pekla misel na greh, da je bilo za njo nekako polajšanje, ako je imela kaj terpeti.

Sveti Jožef.

„Pojdite k Jožefu!“ I. Mojz. 41, 55.

(Konec.)

Sveti Jožef je zares podoba, ktere potrebuje današnja boleha družina. On je tisti pravični mož, reven posvetnih dobrot, pa bogat v svojem sercu; on je mož vere in dela, mož molitve in družine. S svojim zgledom nam zamore zopet pridobiti, kar smo zgubili. Zares, kaj potrebujemo družega, da bi svet se spremenil, srečen bil? Treba nam je le očetov, kakoršen je bil

sveti Jožef; mater, kakoršna je bila Marija, in družin, kakoršna je bila Družina Nazarenska.

Oj, da bi hoteli iti v Nazarensko šolo, ki je tako podučljiva, tako mogočna in koristna! Tam bi včlovečenega Boga gledali in premišljevali, kako je svojim staršem, priprostim, umerljivim stvaren, podložen in pokoren. Tam bi vidili in premišljevali, kako sam Sin Božji v človeški podobi, kako preblašena Devica, njegova Mati, se v vseh rečeh podveržeta in sta pokorna poveljem revnega tesarja, v katerem spoznata sebi od Boga samega postavljenega gospodarja.

V tej družini Marija, Kraljica nebes in zemlje, ona prevzvišena Gospa angeljev in ljudi, uči vsako ženo, kako naj bo podložna možu, ktere ga ji je Bog odločil. In žena bo spoznala, da je pri svoji vesti to dolžna, da se namenu Božjemu ne ustavlja in njegovih zapovedi ne prelomi. Saj je Gospod Bog ženi rekel: „Pod oblastjo boš moža, in on bo čez te gospodoval.“ (I. Mojz. 3, 16.)

Nebeško Dete, ki je toliko let Mariji in Jožefu pokorno bilo, uči slehernega otroka, kako naj očeta in mater ljubi, pa uboga in jim pokoren bo. V tej družini bi se vsako dete vedno bolj in bolj prepričalo, da Bog in lastna vest ga k temu ostro veže, in da te večne Božje zapovedi nobena človeška postava ovreči ali preklicati ne more.

In zato češenje svete družine ni bilo še tako potrebno in času primerno, kakor ravno v naših časih, ko se lepi keršanski izreji mladosti po hišah in večkrat v šoli pogubivna sila dela.

Starši pojdite k Jožefu in k Mariji! Otroci pojdite v Nazarensko hišico! Tam je prava šola vam vsem.

Naj še pristavim pretresljivo dogodbo, ktero sem bral v „Josefs-Kalender“, po katerem je ta spis posnet. Jožek je bil izversten mladenč, kakih 12 let star.

Njegov oče je bil kovač. Ta je bil poprej priden, pošten mlad mož; ali zdaj ni več tak. Nesrečni pijači se je vdal. Ni še pijanec do gerla; vendar se večkrat upijani in bati se je, da bo celi pijanec. Pač zares prestrašno hudo za ženo, ki je ena naj boljših žen. In tako je bil sin Jožek dobro zrejen; tudi oče mu je doslej lep zgled dajal in ga lepo učil. Jožek je prvi učenec v šoli. Živ in vedno nedolžno vesel; vsi šolarji so ga radi imeli. Nekaj tednov že pa je ves drugačen. Vsa njegova veselost je zginila. Ako bi ne bil vedno še cvetečega obraza, bi mislili, da mora bolan biti. Tudi očetu se je Jožekovo obnašanje čudno zdelo. Imel ga je oče priserčno rad. Zapazili so tudi, da Jožek vsako jutro tako zgodaj vstaja, da teče k prvi sv. maši; akoravno poznej še k šolarski maši gre. Tudi so zapazili, da si pri jedi priterguje; akoravno je to, kar je mogel, skrival. Zato ga oče večkrat poprašuje, kaj to njegovo obnašanje pomeni? Jožek pa je le tako odgovarjal, da oče ni mogel pravega zvedeti. Slednjič pa neki dan pravi oče: „Jožek, zapovem ti, da mi moraš povedati, kaj je vzrok tvojega nenavadnega obnašanja?“ Jožek se zjoka. Vidilo se je, da se bojuje. Navajen vedno le resnico govoriti — zlagal se še nikdar ni — zdaj vidi, da brez laži se povelju očetovemu ne more ogniti, jokaje pové, da je une dni v šoli slišal, ko so gospod katehet povedali besede sv. Pavla: „Nikar se ne motite!... Pijanci ne bodo posedli Božjega kraljestva.“ (I. Kor. 6, 10.) Od takrat pa da nima nič več miru, ker se boji, da njegov oče ne bodo v nebesa prišli. — Zato je dobri sinček toliko žalosten; zato je tako priden v cerkev hodil; zato se je postil, da bi vender njegov oče v pekel ne prišli. — Pač je ta odgovor očeta presunil. Solze ga oblijejo. Dobra mati ne more besedice reči; tako britko mlo ji je pri sercu. Pridnega Jožka k sebi pritisne in slednjič vsa v solzah reče: „Ne boj

se in umiri se; saj bojo oče že skerbili da v nebesa pridejo.“ — Menda je vender ta otroška ljubezen očeta rešila?!

Naj bi vender vsaka družina svetega Jožefa v svojega hišnega patrona si izvolila! V marsikteri hiši bi bilo bolje. — Hiše pa, v katerih ni prave porazumljivosti — in tako nesrečnih je le preveč — naj bi se obrnile k gospodarju Nazarenske hišice in bi ga pomoči prosile s pobožnostjo 7. nedelj, ali saj z devetdnevnicjo pred njegovim godom; ali naj bi se zapisale v našo bratovščino sv. Jožefa — in pomagano bi jim bilo.

Tudi pretečeno leto je naša bratovščina lepo napredovala.

Vsi pa pogosto kličimo: „Sveti Jožef, prijatelj pre-svetega Serca, prosi za nas!“ (100 dni odp. Pij IX.)

J. V.

V Šmarjeti, na Svečnico 1884.

Kos kruha.

(Dalje.)

21. Vernimo se zdaj spet h kosu kruha. Ukvašeno in umešeno testo mora ogenj spremeniti v kruh. Testa ni moči djati naravnost na ogenj, bi se osmodilo in sežgalo. Kajti polna moč ognja je tolika, da kamen zdrobi in zmelje ali stopi v steklo, in najtise kar je, sam demant tako izpari, da zgine kakor kafra. Treba jo toraj ogenj vzeti iz peči, in potlej se dene še le testo vanjo, naj ga v peči ostala vročina kuha in prepéka, da bo iz testa rahli in prijetni kruh. Pri jutrovcih, kjer je pomanjkanje derv, jemljó namesto lesa kamelje odpadke, jih na solucu posuše, in potem ž njimi zakurijo peč. Zato imajo Arabci uganko, ki se glasi: Kaj jo to: gnoj žre, pa kruh pljuje? Sploh je čudna vredba, da si človek skoro vse jedi pripravlja z ognjem, ko vender žival žre surovo, kakor zemlja daje. Žival tako malo vé, kako se z ognjem ravna, da če se pes ali opica pri ognju greje, in ogenj vgasuje, nima še toliko premislila, da bi okoli ležeči les v žerjavico bersnila.

22. Ako premišljuješ peč, kako se je delala, iz česa so jo naredili; te bo pamet vodila po tako raznih potih, da nazadnje ne bo vedila nikamor več, da bo obstala kakor pred velikansko nepredatno pečino. Navadno je peč iz nekacih opék, ki so za to vravnane, in jim pravijo modovnice. Pečna opeka je bila ekrat suha, mehka ilovica. Če ilovico omočiš, dobiš nekako testo, kateremu daš obliko, kakoršna ti je drago. To testo, kader se v opekarnici v ognju peče, se sterjuje, da je kakor kamen. Verzi tako pečeni kamen v vodo, ne razmoči se in ne razmehča, kakor se je poprej, dokler je bil še ilovica. Ako se je pečeni kamen ali opeka v ognju dobro zapekla, ji tudi ogenj zdaj nič ne more, dasiravno ogenj celo kremen in jeklo omeči. Zatorej jemljó tako opeko za peči, ker ogenj nima čez njo nobene moči več. Apno pa, ki ga vidiš, da so ga rabili pri pečéh ima spet vso drugo zgodovino. Apnena skala je prav terda; celo najtise kamen, marmor je apnenec. Kader apnenec, to je, apnene kamene v posebnih pečéh žgó, se iz njih naredí tvar, ki je zgubila terdoto, in se dá s kladvom raztleči. Ako se pa denejo ti žgani apneni kamni v jamo in se z vodo polijó, apno poželjivo in žejno vodo v sé serka, ter se znotraj vname na prečuden način, kakor da bi bila voda ogenj. Apneni žgani kamni postanejo vroči, kipé, se ločijo, razpadajo, in nazadnje so snežno-bela kaša — apno. Zidar potrebuje te kaše, da opeko in drugo kamenje skupaj maže in veže; kajti kadar mokrota iz apna na zraku izpuhti, potlej je apno spet terdo kakor kamen, in ne voda ne ogenj mu nič ne moreta, kakor tudi

opeki ne. To se pa vé, da opeka mora biti pečena, kakor gre, ne kakor se včasí godí, ko je že opeka. Če je ogenj le vidila.

(Dalje prih.)

Iz Mariborske diecezanske sinode.

X.

De conditionibus et praecautiōibus, sub quibus curatores animarum, in primis beneficiati in statum s. d. quiescentiae transire possunt, et de ipsis s. d. pensionistis et deficientibus presbyteris.

„Qui perseveraverit usque ad finem, hic salvus erit.“ (Matth. 24, 13.) Haec verba divini Salvatoris valent praepremis etiam de sacerdotibus in cura animarum constitutis. Obvenit nonnumquam, quod presbyteri praemature transeant in statum quiescentiae, parum aestimantes ipsius Christi verba: „Messis quidem multa, operarii autem pauci; rogate ergo Dominum messis, ut mittat operarios in messem suam.“ (Luc. 10, 2.) Conquerimur saepe nostris diebus de paucitate sacerdotum curam animarum gerentium; ergo ne augeatur numerus eorum, qui ante tempus aciem, in qua pro Domino pugnare debeant, relinquunt.

Dari justas causas et existere interdum tales circumstantias, quae exigunt quiescentiam, nemo aequus est, qui non videt, sed et negari nequit, inveniri s. d. pensionistas, quibus vires minime adhuc desunt ad laborandum, si vellent, in via Domini. In hoc non laudandi sunt, si praemature requiem quaerunt. Talem agendi, modum menti et praxi ecclesiae omnino contradicere, facillime probari potest.

Perscrutantes sacras paginas et considerantes agendi modum servorum Dei, speciatim Apostolorum, nec non attendentes ad ecclesiae praxin, videmus, talem morem esse contra omnia vetustatis exempla imo esse nonnumquam peccaminosum.

Moyses, „qui erat servus Dei, in omni domo ejus fidelissimus“ (Num. 12, 7), cum jam fuerit „centum viginti annorum, neque potuerit ultra egredi et ingredi“ (Deut. 31, 2), sermonem tamen adhuc fecit ad populum confortans eum in viis Domini. Divus Apostolus Paulus beatum Timotheum adhortatus est, ut propter „frequentem ejus infirmitatem“ (I. Tim. 5, 23) vino uteretur, nequaquam autem consilium ei dederat infirmiae valetudinis causa animarum curae valedicendi. Aequali modo ex traditione constat de s. Apostolo Joanne, eum in extrema senectute non dereliquisse oves suas, sed aliorum humeris utentem venisse adhuc in ecclesiam ibique sermonem fecisse brevem quidem sed gravem sensu, cum diceret: „Filioli, diligite alterutrum!“ Similiter et s. Martinus Turonensis episcopus, cum in gravem incidisset febrim, orabat: „Domine, si adhuc populo tuo sum necessarius, non recuso laborem.“ Ne dimittatis ergo fratres in Domino dilectissimi! propter qualemcunque causam animarum curam, ne in „vacuum gratiam Dei recepisse videamini, sed in omnibus exhibeamus nosmetipsos sicut Dei ministros in multa patientia, in tribulationibus, in necessitatibus, in angustiis, in plagis, in seditionibus, in longanimitate.“ (II. Cor. 6, 1 sqq.)

Dantur nonnumquam tales causae, ex quibus nonnulli curam animarum dimittunt et appetunt requiem, quae nequaquam laudandae sunt. Exempli gratia si sacerdos, postquam sibi bonis hujus saeculi bene et satis providit, laboris pertaesus fit, cogitans: „Anima habes multa bona, posita in annos plurimos: requiesce, comede, bibe, epulare.“ Caveat, ne et ipsi aliquando dicatur: „Stulte, hac nocte animam tuam repetunt a te; quae autem parasti, cujus erunt?“ (Luc. 12, 19, 20). Alium taedet difficultatem curae animarum aut curae

quoad temporalia, quae annexa sunt beneficio, quod possidet. Ast non licet tibi talentum, quod accepisti, eo propter fodere in terram. Videas, ne respondeat tibi Dominus in die rationis, quod legitur apud s. Lucam 19. 22. 23.

Adhuc magis vituperari debet, qui aegre ferens auctoritatem ecclesiasticam discedit a loco sibi assignato, ut facilius impune vivat iuxta beneplacitum suum. Neque mitius judicari posset, qui propterea statum quiescentiae aut pensionistae appetit, quia putat, ipsius merita a superioribus haud juste aestimari, remunerari. Quid dicendum, si quis infirmitatem solummodo simularet cum in finem, ut ab onere curae animarum liberetur? Patet, hoc absque culpa fieri non posse. Scimus, Christum aperte dixisse: „Negotiamini, dum venio“ (Luc. 19, 13) i. e. usque ad mortem, non autem, quamdiu placet tantum. Ne quaeramus requiem temporalem praematuram, ne forte ammittamus aeternam quietem.

Pius V. propterea in Constitutione „Quanta ecclesiae“ 1. Apr. 1568 § 3. ait: „Episcopi eorum duntaxat resignationes accipere et admittere possint, qui aut senio confecti aut valetudinarii aut corpore impediti sunt“ . . .

Itaque sacerdotes in cura animarum constitutos paterne hortamur, ne absque legitima causa, a s. canonicis admissa, discedant de loco suo; illos autem pensionistas, qui adhuc possent laborare in cura animarum, rogamus, ut respicientes sacerdotum paucitatem redeant ad munus, ad quod et propter quod sacros ordines susceperant.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. O cerkvi presv. Jezusovega Serca nam je stavbeni odbor poslal poročilo in prošnjo, iz česar bodi v naslednjem glavna reč posneta.

Večkrat smo že poročevali o napredovanju cerkve Jezusovega Serca in misijonske hiše v Ljubljani. — o posvečevanju nove cerkve 1. mal. serp. 1883, — o obiskovanju presvetlega cesarja v tej hiši Božji, in o njih, ki so pripomogli, da je bila tako hitro sozidana, o umetnikih in delavcih, ki so ji toliko upali.

Mnogi dobrotniki, zlasti prebivavci domače dežele, so podarili 48.000 gld. in marsikteri manjših obertnikov že zdihuje, ker društvo za zidanje Jezusove cerkve njihovim tirjatvam ne more popolno zadostiti, in tudi bogatejši upniki so začeli tirjati plačilo, če tudi z vso prizanašljivostjo.

O da bi Gospod, ki serca vodi kakor potoke, odperl serca za to prelepo in bogoljubno delo, — serca taci, ki so zmožni obilniše pomagati; ravno tako naj bi pa tudi vsakdo popustil napčno misel: „Veliko ne morem dati, malo dati me je pa sram,“ — ali pa: „Z malim je pri taki reči malo pomagano.“ — Vdova v tempeljnu je bila močno pohvaljena zaradi malega darca, in veliko malih darov storil velik dar. Premožni pa naj pomislijo, da v Jezusovem Sercu imajo naj bogatejšega plačevavca za to in prihodnje življenje. To pa tolikanj bolj, ker se že od 1. mal. serp. lanskega leta vsak dan v novi cerkvi moli za dobrotnike, in ta molitev, ki jo velikokrat opravljajo nedolžne sirote, bo gotovo vsim dobrotnikom obilnega sadu rodila.

Kako goreče da se naša sicer mala dežela tega častitljivega dela vdeležuje, je priča že „Danica,“ ki neprenehoma zaznamuje v ta namen podarjene darove in smo ravno te dni zopet blizo poltretji sto gld. dotičnemu odboru v ta namen oddali. Pomoči iz Jezusovega najsvetejšega Serca smo vsi vsak dan potrebni; zato tudi ni dvomiti, da zraven družih potov jo bomo skušali

pridobiti tudi z nadaljnimi darovi v prid cerkve tega najsv. Serca.

Iz Tersta. (Iz postnega pastirskega lista.) Po vvodu prečastitljivi višji pastir tako-le nadaljujejo: Sv. apostelj Pavel piše: „Karkoli je pisano (v sv. pismu), pisano je v naše podučenje, da po poterpežljivosti in tolažbi pisem upanje imamo.“ (Rimlj. XV. 4.)

Ravno za tega del se tudi jest prav rad poslužujem svetega pisma, v katerem najdem prav gniljivi izgled, kakor da bi bil pisan ravno za sadanje čase. Ta izgled nahaja se v drugi knjigi Makabejev.

Kralj Antijoh je zasedel mesto Jeruzalem po kervavi bitki, in potem ko je tempelj opleni, odšel je ter pustil svoje namestnike, krute in nečloveške vladarje, ki so čedalje groznejše tlačili judovsko ljudstvo. Grozovitneži prepovedali so Judom spolnovati božje zapovedi, silili so jih darovati malikom, oskruili so tempelj Gospodov z naj geršimi ostudnostmi, neusmiljeno so morili matere, ktere so po obstoječi božji postavi dale obrezati svoje sinove, žgali so one, ki so obhajali judovski praznik, saboto, tako, da je, kakor govori sveti pisatelj, „navalila na ljudstvo grozna in strašna povodenj vsake verste nadlog.“

Med temi grozovitimi nadlogami nam pa kaže sveto pismo moža, ki se je sijajno odlikoval po pravi pobožnosti in stanovitnosti značaja; o tem možu Vam hočem govoriti z istimi besedami svetega pisma:

Eleazar, enemu izmed prvih pismoukov, možu velike starosti in lepega obličja, so siloma odperli usta, da bi ga primorali svinjsko meso jesti. On pa je prečastitljivo smert višej cenil, kakor ostudno življenje, in je šel prostovoljno v terpljenje; premišljeval je, kaj storiti se njemu spodobi, je sklenil nič prepovedanega ne storiti iz ljubezni do življenja. Ti pa, ki so zraven stali, po napčnem usmiljenju ganjeni, so ga na stran potegnili ter prosili, da naj si dá mesa prinesti, kakoršnega je smel uživati, in naj se hlini, kakor da bi jedel meso po kraljevem povelju, da se po tem djanji smerti otme. On pa premišljeval je častivredno imenitnost svoje priletnosti in velike starosti in sive lase, svojo prirojeno plemenitost in nedolžno obnašanje od otročjih let po zapovedih svete od Boga dane postave, je hitro odgovoril, da hoče raji umreti. Ne spodobi se namreč naši starosti, je rekel, hliniti se, da bi veliko mladenčev mislilo, da je devetdesetletni Eleazar pristopil k življenju nevérnikov, in da bi oni zapeljani po mojem hlinjenju zašli v zmoto in da bi jest s tem v madež in prokletstvo spravil svojo starost; kajti, če se tudi zdaj umaknem grozovitosti človeški, roki Vsemogočnega vendar ne uidem ne živ ne mertev. Torej, ako serčno umerjem, se bom svoje starosti vrednega skazal, mladenčemu pa bodem zapustil močen zgled, če voljno, serčno in častno umerjem za predrage in presvete postave. Med tem pa, ko so ga mučili in je pod udarci že pojema, vzdihne, rekoč: „Gospod, ki imaš sveto vednost. Ti dobro veš, da, ko bi se bil lahko smerti otel, na životu velike bolečine terpm, pa v duhu to rad terpm zavolj Tvojega strahu.“ Tako je on umerl (sklepa sveto pismo) in ni le mladenčemu, ampak vsemu ljudstvu zapustil spomin svoje smerti v izgled čednosti in serčnosti.

Zares podučljiv in sijajen izgled zapustil je Eleazar ne le svojemu narodu, ampak tudi poslednjim vsih časov in vsakega kraja, zato je bode slaven njegov spomin na vse veke. Ozrimo pa se zdaj na tega pobožnega, velikodušnega in serčnega junaka in premišljajmo ob kratkem pa resno njegovo djanje, morebit da bode tako premišljevanje mnoge osramotilo, pa le upati smemo, da ne bode brez vspeha in sadu.

Prisiliti so hotli svetega starčka Eleazara, da bi jedel svinjsko meso, ali da bi se vsaj hlinil, da ga je;

ako bi bil to storil, ohranil bi si bil življenje. Kaj pa je? bo morebiti eden ali drugi rekel, je li res tako velik greh, pojesti košček mesa?

Bog je izraelskemu ljudstvu prepovedal uživati svinjsko meso. (Lev. XI. 7.) Eleazar pozna to prepoved, znane so mu tudi besede, ki se berejo v knjigi Pridigarja (Ekl. IV. 17), da je namreč veliko boljši pokoršina, kakor darovi nespametnih, ki ne vedo, kaj hudega počenjajo. To mu je dosti, in brez da bi dalje premišljeval, kako bi se prepovedi umaknil, si izvoli raji častitljivo smert, kakor pa da bi prelomil ojstre in presvete božje postave. Prašam zdaj pri tem tako ganljivem izgledu tega po vsem prepričanju pobožnega junaka, kaj se mora reči o toliko nemarnih in mlačnih kristjanih, kateri se s prav otročjimi in ničevimi izgovori umakniti hočejo nič manj sveti in ostri zapovedi cerkvenega zderžka in posta? Kaj se bode reklo o onih, ki očitno zaničujejo to zapoved, naravnost pohujšujejo svojega bližnjega in hudo žalijo Boga, z nogami teptajo cerkveno oblast in ne pomislijo na tehtne besede Kristusove, ki pravi: „Kdor vas posluša, mene posluša, kdor vas zaničuje, mene zaničuje“ (Luk. X. 16); ki se tudi prav nič ne zmenijo za izrek sv. pisma: „Kdor koli vso postavo spolni, se pa pregreši v enem, je vsega kriv“ (Jak. II. 10), zakaj Bog ni dajavec le te ali one postave, sveta cerkev, ki je od svojega ustanovitelja prejela postavodajavno oblast, ni dala samo te ali one zapovedi, ampak vse postave, ktere je Bog dal, so božje, in vse zapovedi, ki prihajajo od cerkve, so cerkvene, zatoorej, ktero koli postavo, ktero koli zapoved prelomiš, grešiš zoper postavodajavca, kateremu si dolžan vso in popolno pokoršino, pregrešiš se tudi proti postavi in zapovedi, ki se mora spoštovati in spolnjevati ne le deloma, ampak vsa in po vsem.

In glej v čem obstoji Tvoja glavna krivica, kadar prestopiš cerkveno zapoved o zderžku in postu? ravno v nepokoršini do postave in v zaničevanju oblasti in v pohujšanju, ki ga s tem daješ. — Zraven goreče pobožnosti nam Eleazar daje tudi izgled velikodušnosti in serčnosti, s katero se je potegnil za čast Božjo in za svetost Mojzesove postave, za katero je rajši preterpel naj grozovitejše muke in samo smert, kakor da bi se bil le količkaj pregrešil zoper sveto voljo Gospodovo.

A dandanašnji, kako redki so Eleazarji, kako gosto sejani pa oni, kateri, akoravno so pri svetem kerstu prejeli sveti Križ na čelo in na persi, in akoravno jih je pri tem svetem obredu duhoven opominjal: „Sprejmi znamenje sv. Križa na čelo in na serce in tako živi, da zamoreš biti svetišče božje,“ vendar le nimajo poguma očitno spoznati s svetim Pavlom: „Ne sramujem se Evangelija, božja moč je namreč k zveličanju vsakemu vernemu.“ (Rim. I. 16).

Ravno ta apostelj tudi piše: „Kdor se hvali, naj se hvali v Gospodu.“ (Korinč. I. 31.) Da, predragi, to je naš edini ponos, „da smo otroci božji, ako smo pa otroci božji, smo tudi deleži Njegovi in sodeleži Kristusovi.“ (Rim. VIII. 16—17.)

S to plemenitostjo smemo se hvaliti in ponašati in po izgledu Eleazarjevem pobožno pokazati in serčno spoznavati svojo vero. Daleč od nas naj bode v tem oziru vsaka bojazljivost, nikar se ne sramujmo svoje vere pred ljudmi. Ali smo katoličani? Da! se mi odgovarja — kažimo tedaj očitno, da smo. Kakor pobožni in poslušni otroci podverzimo se voljno zapovedim svete cerkve, ki niso ne ojstre ne težke, spolnujmo jih v tem času milosti in zveličanja, da se tako pripravimo vredno obhajati svete velikonočne praznike.

Malo zares je, kar se zdaj od nas tirja, ako dandanašnji post primérjamo postu prvih kristjanov in ako se ozremo na čase ne toliko daljne od nas; prav lahka

je pokora, ki nam se nalaga, ako pomislimo na velikost svojih grehov. In nazadnje treba tudi pomisliti, da tužni in žalostni so časi, v katerih se nahajamo, naj pravijo brezmišljeni in neverni posvetnjaki, kar hočejo, zatoorej moramo vsi skupej skrbeti, kolikor nam je moč, da potolažimo jezo Gospodovo z gorečo pobožnostjo, djansko miloserčnostjo in zatajevanjem samega sebe, da bomo deležni obljube, ktero je Bog izrekel po svojem preroku: „Spreobrnite se k meni, in jest se bom k vam povernil.“ (Cah. I. 3.) — Bog pa mirú naj vas posveti v vsih rečéh, da se ves vaš duh in duša in telo ohrani brez graje v prihod Gospoda našega Jezusa Kristusa. Amen. (I. Tes. V. 13.)

Janez Nepomuk,
škof.

Bog.

(Dalje.)

Spév V.

Ljubečega se kažeš nam Očeta
Sedaj do mene in do vseh stvari.
Kadar bo dan plačila — konec sveta,
Sodnik natančen tedaj bodeš Ti:
Očetovski obraz se bode zmeñnil,
Iz kter'ga val bo maščevanja vrel.
Pred tabo bodem vsahnul, bodem venel,
Plačilo bom natančno vsega žel.

Al slavno stal bom tebi ob desnici
Med knezi božjega kraljestva tam;
Al se obupno vil ti ob levici
Sred zlih duhov bljujočih večni plam?
Al boš odperl mi vrata globočine,
In pahnul v njo v brezkončno me gorjé?
Al pa me v srečne vzel seboj višine,
In vživati mi dal nebeške slé?

Pred dnevom istim že sedaj trepečem,
Sedaj že groza lomi mi kosti,
Če jaz „pokrijte me goré“ porečem;
Tedaj — oh kaj z menoj bo v večnosti!
Zatoorej solze zdaj 'z oči mi lijte,
In roka zdaj na grešne persi bij;
Kolena pred Očeta pokleknite,
Sercé njegovega se serca ovij!

Izreci odpuščenje, Oče mili!
Zavoljo smerti tvojega Sinú
Se svojega otroka ti usmili,
Poljub mi daj odpusta in mirú.
O jaz te ljubil, hvalil bodem večno,
Da nisi pahnul me v brezkončno zlo;
Da sodbo dal si mi prestati srečno,
Ko tresla se je zemlja in nebo.

Spév VI.

Iskati kje te hočem, ljubi Oče!
Kje čem te najti sréd šumov svetá?
Sercé želi do tebe priti vroče,
O koliko ti povedati ima!
Pokazati ti rane, ki ga sklijo;
Potožiti ti sile in gorjé;
Pijavice, ki kri in sok mu pijo,
Želi po tebi pokončati vse,

Telesno, Oče! te ne morem zreti;
Al najdem te, če iščem, kadar čem.
Ne morem sicer bitstva tvoj'ga umeti;
Al viden dušnim vendar si očém.

Moj duh te gleda samo ko v zerkalu,
In v svojih mislih s tebo govori;
Takó ti potožuje vsako žalo,
In vse pové, kar serce mu teži.

Ti vidiš me. Naj spnem se na višave
Snežnikov belih; križem naj svetá
Potujem, jadram čez morjá širjave,
Okó povsod me tvoje že spremljá.
Ti mojih sklepov vidiš vsako delo,
Moj duh ti je do korenine znan.
V plačilno knjigo zapisuješ celo
Življenja mojega ti vsaki dan.

Ko si pri meni. v meni in tik mene,
Mogočni Oče, česa bi se bal?
Takó velike sile ni nobene,
Da bi brez tebe mi zadela žal.
Krivično naj že svet me obrekuje,
Naloži mi na ráme vsako zlo;
Gotovo, Oče! tvojo uho čuje,
V zavetje mi ob sodnjem dnevu bo.

In jaz — al morem kaj pod solncem st'riti,
Da skrito bilo tvojim bi očém?
In kamo li pred tabo hočem ujiti?
Nazoč si, Oče ljubi, kamor grem;
Krepost zatorej naj mi bo družíca
Trenut življenja vsak in slehern dan,
Da treba mi ne bo zakriti lica
Pred tabo, kadar sodbe pride dan.

Tolažba je velika misel záme,
Da si pri meni vedno, Oče moj!
Da vodiš, gledaš milostivo náme.
Zavetni plajšč čez mé zagrinjaš svoj.
Da dih je vsak in želja vsaka znana,
Ki k tebi iz mojega sercá puhti.
Zatorej v hvalo naj bo pesem vbrana;
V češčenje tvoje, Oče, naj doni.

Spé v VII.

Je čisti Duh moj Oče, ki kraljuje
Čez duhov milijone nad meno.
Krepost on ljubi, večno jo plačuje,
Sovraži zlobo, v vék kaznuje jo.
Je neizmerno svet moj Oče ljubi,
Je svéto čez vse Njegovo imé,
O njem svetóst se vseh duhov razgubi,
Ko zvezd bliščoba v svitu solnca se.

In vse stvari v ponižnosti spoznajo,
Da, sveti Bog! nič niso pred teboj;
Te ljubiti nalogo le imajo —
Namen odločeni doseči svoj.
Zato seráfi vi in kerubini.
Svetniki rajski stopite v moj krog;
Vi bratje, prebivalci v solz dolini
In kar je umnih bitji stvaril Bog!

Še vé nezumne stvari pristopite,
Tud' vam je mili Stvarnik dobrotljiv;
Po zmožnosti vi z nami se združite,
Da slavospév naš bode bolj še živ;
Sim ribice iz morske globočine;
Živali z logov, pevske tičice;
Ve cvetke sim iz vertov in doline;
Vetrovi k slavospévu pridite;

Zapojmo: Sveto, Sveto čez vse Sveto
Ime je tvoje, Sveti naš Gospod!
Bod' čast in slava našemu Očetu,
Ki nas dejal je v bitji svojih krog,

Ki nam po Sinu dal je odrešenje,
Po Duhu svetem je posvetil nas.
Trojici slava, hvala in češčenje,
Zakličimo zdaj združeni na glas!

J. J. Frankolski.

Danes.

Sem včeraš še premilo jokala,
Solzil se, in britkosti stokal;
Spet zdaj, premili Jezus zdaj!
Imam Te v serci, sladki raj.

Ko greha ost v serce priderla,
Pot k Jezusu mi je zaperla:
Zdaj roke sklepam dlan ob dlan,
Skesano serce v sveto Stran!

Mi po neskerbnosti zavdane
Ozdravljene so serčne rane;
Sem v Zakramentu mir dobil,
Daj Bog, da več ne bom grešil!

S. M. Bonavent.

Razgled po svetu.

Izjemni stan in rudečkarji. V zadnjem listu smo omenili, da je na Dunaju in v nekih družih okrajih „izjemni stan,“ v kakoršnem se postave zoper hudodelstva ostrejšje zveršujejo in so ustavljene marsiktere družbinske prostosti, ki so sicer dovoljene. Kako po pravici se je to zgodilo, kaže vladino poročilo o izjemnih določbah, ki se je 13. t. m. državnim poslancem izročilo.

To poročilo pojasnjuje, kako so rudečkarji prekuhi po družih deželah že davno iskali tudi v Avstrijo zasejati strupeno sème svojih morivskih in roparskih namenov. Hujskali so posebno delavce, češ, da si zamorejo stan zljajšati, ako prekucnejo državni in družbinski red, pograbiijo premoženje, odpravijo razloček med raznoterimi stanovi itd. S takimi naklepi je neki Jan. Mostl 1. 1879 v Londonu začel izdajati prekucijski list „Freiheit,“ ki se je tudi po Nemškem in Avstrijskem skrivaj razširjal. Delali so skrivne zveze, na tihem kovarili, trosili in razširjali zapeljive spise, ker se jim resno na pete ni stopilo. Poročilo vse po letih zapóred naznanja, kaj je malopridni list „Freiheit“ hudega počenjal in doveršil.

L. 1881 so „Freiheit“ in drugi lističi delavcem priporočevali, naj se delavci učijo kemije, in razlagali so jim, kako uspešno se dá rabiti dinamit v boju s človeško družbo, in prigovarjali so jim, naj se nikar ne bojé moriti, požigati, ropati! (Ker je bilo tacega peklenškega nauka dosti raztrošenega med ljudstvo, kdo se bo čudil, da se take strašne reči zmeraj bolj pogosto slišijo!)

Strupeni sad se je hitro začel kazati: napadli in hudo ranili so policijskega komisarja Kadleca na Dunaju (4. grudnia 1881), ker je bil razpustil neko zborovanje zaradi rogovilskih govorov.

Prenapeti prekuhi terdovratno odbijajo postavne pomočke za zboljšanje delavskega stanja; hočejo le polni prekuc človeškega družinstva! Če tudi so bili glavari rogovilstva l. 1882 prišli v preiskavo, niso odjenjali od svojih rovarskih namenov, temveč postali so še prederzniši in nesramniši, posebno zabavljivi proti vradnim osebam; list „Freiheit“ pa jim je dajal potuho, hvalil njih prederznost in naravnost žugal sedanjemu svetu z dinamitom, ako ga drugač ne bodo mogli s te-

čajev sneti! Hujskarji so vse delavce šuntali, in da bi v zlobnih spisih svoje namene bolj razširjali, so napravili na Dunaju celo skrivno tiskarno. Priverženci prekucijske stranke so 10. avg. 1883 celo pred vradno hišo policijskega vodstva pod ničvrednim izgovorom razgrajali. V neki knjižuri naravnost hujskajo k tolovajskemu „djanju.“ Sklicali so shod in ga obhajali, če tudi je bil prepovedan, ter je bil le s silo razgnan. Prederznili so se razpošiljati žuganja, da ta ali ta je k smerti obsojen, češ, da to je sklenil „zverševavni odsek;“ in še več tacega. Vse take hudodelske naklepe so razglasili v drugi knjižuri, v nemškem in češkem pisani, ki šunta k moritvi policajev. Mesca oktobra so na shodu v korneuburškem okraju hudodelniki, iz premnogih krajev zbrani, sklenili, da hočejo k djanju prestopiti proti pijavkam in vradnim organom, ljudstvo vznemirjati in po vsaki ceni zbuditi prekucijo. 15. grudna je bil umorjen koncipist Hlubek v Florisdorfu, kar mu je poprej bilo zažugano v pismu. Drugi so umorili policaja Blöcha.

Take dogodbe in hudodelstva so potreben storile „izjemni stan.“ Želeti pa je, da naj bi se še globokeje segalo — do prvih korenin tolikih nezgod ter naj bi se zdravljenje pričelo tam, kjer se je pričela bolezen. Pred kaj leti je splošno po Evropi kipele in vrelo zoper papeža in katoliško Cerkev — z malim izločkom. Na dan so lezli kužljivi „Tagblatti,“ vstajale družbe, ki so protestirale zoper encikliko namestnika Kristusovega. Vsak neubrisanec je smel zoper sv. vero pisati in zabavljati; tako imenovani „olikani“ so pa po osebnih, vradnih in raznih potih, po časnikih itd. kričali za ločitev šole od cerkve; celo v očitnih napravah so se slišali izrazi zoper kako versko resnico; iz šolskih bukev in sob se je tu pa tam odpravljalo Imé, v katerem edinem je rešenje, in kteremu se morajo vse kolena priklanjati v nebesih in na zemlji.*) In kje v „olikanih“ krogih je bilo takrat sočutje, ko so se v Rimu zoper vidnega namestnika Gospodovega godile samosilstva, ki še zmeraj v nebo vpijejo! Kar se je sejalo, to zdaj sad rodi. Ker se govori o zvezi treh cesarjev, upajmo, da do tega pride in da bode vsestransko pripomoglo k zmagi resnice in pravice.

Posnetek enciklike sv. Očeta. Kakor že poprej do Ircev, Španjcev, Italijanov, tako so zdaj sv. Oče Leon XIII preslavno encikliko dali do francoskih škofov. Kdor hoče kaj izvrstnega brati, naj bere to okrožnico, pa v izvirnem — latinskem jeziku. V začetku učeni papež omenja starodavno slavo in velike zasluge francoskega naroda za sv. Cerkev, ob časih Klodovika kralja in pozneje, slavo ne le po Francoskem, ampak po vsem svetu, med divjimi narodi, ter je po pravici bilo v pregovoru: „Gesta Dei per Francos — dela Božje posredoma Francozov.“ Bile so pa tudi te dela priznane, preslavljanje in obdarovane po rimskih papežih, zlasti po Inocenciju III in Gregoriju IX. Francija je bila vredna imenovana biti pervorojena hči sv. Cerkve. Dalje prestopa na novejši čas, ko je smertni strup novotarij, vertoglavnih filozofov, in brezbožnih družb začel plemeniti narod okuževati, kar je sadaj do tolikega zla dozorelo, da se mora namestnik Kristusov s svojimi nauki in opomini do Francije oberuti.

Rovarstva namreč niso le samo Cerkvi škodljive, ampak tudi državi pogubne. Nemogoče je, da bi po zaterti veri država bila srečna. Kjer človek zgubi strah Božji, je razdjana naj močnejši podlaga pravice,

*) V Parizu, mestu velikih „švindelnov,“ je še une dni eden mestnih odbornikov svetoval, naj se napis na veliki bolnišnici „Hotel Dieu“ (Sprejmišče Božje) spremeni v „Hotel des droits de l'homme“ (Sprejmišče človekovih pravic)! Ali se more še več vertoglavnost misliti?

brez té pa, kakor so sami poganski modri priznavali, se država ne more srečna in varna ohraniti. Brez tega nima dostojne veljave oblast vladarjev, in postave ne zadosti moči. Brez strahu Božjega pri slehernem človeku ima več moč samopridnost, kakor pa spodobnost. Varnost pravice je brez strahu Božjega pretresena, ker tudi strah pred človeškimi kaznimi je slab varh: vladarji lahko zajdejo v krivično gospostvo, podložni pa v hrup in rogovilstvo. Verh tega na svetu ni nič dobrega, kar bi ne prišlo od Boga; družba vsaka pa, koja bi se za Boga ne zmenila in božjo pomoč zaničevala, tudi popolnoma zasluži, da se ji nebeško varstvo odreče. Kakor koli tedaj teruna in bogata sicer bi bila taka država na videz, ima vender sama v sebi sème pogina in se dolgo ohraniti ne more. Deržavam keršanskim se toraj navadno godi kakor posameznim ljudem: ob kterih časih Bogu in Cerkvi zvestobo skerbno ohranijo, po nekakem naravnem potu v naj boljši stan dospejo; ako odpadejo, pa postanejo nesrečni. Priča tega je Francija v svoji zgodovini; doživela je po prederzni razpreženosti mnogih razdjanja do naj večega strahu in groze. Lahko se pa odvernejo take nesreče, ako se v domačem in očitnem družbinstvu spolnujejo zapovedi keršanske vere. Le-té so namreč vse skozi zmožne za ohranjenje miru in za državni blagor.

Nadalje posebej skazuje enciklika, kako naj se posamezno v družinah in potem, kako naj se očitno v političkem življenju sv. vera spolnuje in cerkveni ukazi zveršujejo. (Konec prih.)

Koliko pomaga prostomišljakom streči in v njih rog trobiti, so pokazali laški rovarji, ki so pri Montaldo-Cornetu hotli napasti laškega kralja, ko se je z lova peljal po železnici. Štirje oboroženi tolovaji so namreč streljali na vojaka, ki je bil na straži železnične proge, in vergli so na tir steklenico s smodnikom napolnjeno in z gorečim trakom prevideno. Vojak je večkrat za njimi vstrelil, enega ranil, ter so potem zbežali.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostne priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog do brotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezvértstvo, prešestvanja in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanje in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. To bodi pred vsim drugim priporočeno v bratovsko molitev. — Neki bolnik, da bi po zaupanju v Boga in N. lj. G. presv. Serca ozdravel, če je Božja volja. — Dva brata in ena sestra priporočeni za spreobrnjenje. — Mati se prav goreče že v drugo pripročo v bratovsko molitev N. lj. G., da bi se zaradi malih otrok, ako je Božja volja, še ozdravila. — Mladeneč v dolgi bolezni se priporoča v bratovsko molitev, da bi se na milostne priprošnje N. lj. G. in sv. Deodata ozdravil, če je Božja volja. Ako milost doseže, hoče očitno zahvalo naznaniti.

Zahvale.

Na priporočevanje k N. lj. G., sv. Jožefu in sv. Antonu, kterim v čast smo 9dnevnice opravljali, se je mojemu sinu dijaku v prav nevarni bolezni na bolje obrnilo, za kar naj serčniši zahvalo naznanujemo in ga še za popolno ozdravljenje priporočamo. Večna čast in hvala Bogu, vedno česenje njegovim svetnikom! G.

Bogu in Lurški Materi Božji najserčnejša zahvala! Hudo sem bila bolna v dvojni vročinski bolezni in bila

sem že za smert previdena. Z velikim zaupanjem sem se vdeležila devetnevnice, katera se je za-me opravila in rabila sem lursko vodo. Obljubilo se je tudi, da se bode naznanila uslišana prošnja po „Zg. Danici“, in da se bo opravila daritev sv. maše v zahvalo. Mati Božja me je uslišala, zdaj sem popolnoma zdrava. M. F.

Na priprošnje N. lj. G., sv. Jožefa in sv. Antona Pad. sem bil rešen velikih težav in zadreg, kar se je zares vse na dobro izšlo. J. V.

Koledar za prihodnji teden:

25. svečana. S. Matija ap. — 26. S. Marjeta Kortonska. — 27. Pepelnica. S. Julijan. — 28. S. Roman. — 29. Spomin ternove krone N. G. J. Kr. — 1. sušca. S. Evdoksija. — 2. Perva nedelja v p. p. S. Simplicij.

Mesec sušec je posvečen premišljevanju Jezusovega terpljenja, smrti in vstajenja in češenju sv. Jožefa. Moli rad križev pot, beri Jezusovo terpljenje, poslušaj postne pridige, ne pozabi ubožnih.

Listek za raznoterosti.

Govoril je v katoliški družbi gosp. profesor A. Zupančič v sredo teden prav zanimivo in močno podučljivo o Parizu in pariškem uboštvi, poslednjo sredo pa enako o pariškem časništvu.

Stirideset-urine opravila se začne pustno nedeljo popoldne v stolnici Ljubljanski, v Radolici, Kranju, Teržicu, Kamniku, v Železnikih; v Kropi bo to leto ob enem sv. misijon.

Od sv. Lenarta pri Škofji Loki. „Danica“ pripoveduje, koliko so storili l. 1883 vneti katoličanje v čast Marije, Kraljice sv. Rožnega venca. Naj povéjo tudi iz našega kraja, da smo tudi mi nekaj storili. Nismo sicer postavili velikaških cerkv ali družih enakih spominkov; nekaj smo pa vendar storili, in to je: postavili smo v čast Marije, Kraljice sv. Rožnega venca, lično kapelico. Janez Gosar jo je lepo zmalal na presni zid; stane nekaj nad tri sto gld. Ljudje so jo prav veseli, in marsikteri Oče-naš in Češena-Marija se odmoli pred njo.

Za novega škofa je po prečast. kapitelskem namestništvu velevalo: 1) duhovnom pri sv. maši predstavljati zadevno kolekto iz maše „pro eligendo summo Pontifice“ — mutatis mutandis; 2) pri očitni Božji službi ob nedeljah in praznikih po pridigi in pri litanih naslednjo molitev:

S ponižnim srcem, o Bog! Te prosimo, dodeli po svoji neskončni milosti in dobroti naši škofiji tacega vikšega pastirja, ki bo — napolnjen s Tvojim svetim Duhom — z ljubeznijo in serčnostjo skerbel za svojo čedo, in ji z besedo in z dejanjem kazal pot v večno življenje. Po našem Gospodu Jezusu Kristusu, Tvojem Sinu, kateri s Teboj živi in kraljuje v edinosti ravno tistega svetega Duha Bog vekomaj. Amen.

Bolj majhen slikan in čedno izdelan križev pot se dobí pri firmi A. L. Götzl, v rožnih ulicah št. 21. — Ravno tam sta dva iz lesa lično izdelana keruba. Vse po spodobni ceni.

Duha so vjeli! Neki slepar je daleč po svetu ljudi za denar žulil z goljufijo, češ, da na njegovo povelje se morajo duhovi prikazovati. Cesarjevič Rudolf in nadvojvoda Janez pa sta tako nastavila zgorej skrito ploščico, da sta jo precej doli spustila, kakor se je „duh“ prikazal na oder — in duh, namreč slepar sam, je bil vjet med 2 stenama. Goljufija se je tako odkrila pred vsim svetom.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji. Razpisane so duhovnije: Premska do 9. sušca; Rovte do 9. sušca; Sveta gora do 16. sušca. — Čast. g. Anton Žgur, župnik v Premu, je dobil duhovnijo Loški potok; čast. g. Juri Jaklič, župnik v Gotenich, pa Sotesko. Čast. g. Jož. Jaklič je bil 3. pros. na duhovnijo Dolenjo vas cerkveno vmeščen.

Dobrotni darovi.

Za študentsko kuhinjo: 12 gld. pod napisom: „Ker financ-minister v svojem ekspozé o študentski kuhinji povedati vé, da stroški so bili veliki, bilo pa tudi je vspéha: Naj darežljivost dobrotnikov tudi v prihodnje ne neha.“ — Čast. g. mestni župnik Bl. Šoklič 3 gld. — Z napisom: „Za usmiljene roke“ 10 gld. — G. A. S. v Kamniku 5 gld. — Čast. g. župnik J. Virant 1 gld. — Preč. g. župnik Karol Tedeschi 4 gld. — Čast. g. župnik J. Marolt 2 gld. — Dobrotnik iz Zapóg 5 gld.

Za cerkev v Bohinjski Bistrici: Od sv. Križa poleg T. zbirka po čast. župniku J. Maroltu 13 gld. — Iz Škofje Loke po čast. g. mestnem župniku Bl. Šokliču 46 gld. — Čast. g. M. Saje 4 gld.

Za cerkev Jezusovega prese. Serca: Iz Cerkelj po čast. g. kapl. Jož. Oblaku 17 gld. 30 kr.

Za sveto Detinstvo: Čast. g. Sim. Ažman iz Boštanj 2 gld. — Iz Boh. Bistrice po gosp. L. Ravniku 25 gld., in ravno od ondod J. M. 1 gld. 30 kr. — Po preč. g. župniku Jan. Rozmanu 1 vel. tol., 4 gld. v sr. in 2 gld. v pap. — Iz Zapóg 2 gld. — Čast. g. Matej Kljun, duh. pomočnik v Polhovem gradu, 21 gld. 70 kr. — G. Adm. Grušovin 1 gld. — Iz Cerkelj po čast. g. Jož. Oblaku 18 gld. — Iz Mehovega 1 gld. — Od sv. Lenarta po čast. g. Prim. Peterlinu 4 gld. (Popr. V listu št. 6 beri: 5 gld. nam. 1 gld. Vr.) — Preč. g. župnik Karol Tedeschi 6 gld.

Za sv. Očeta: Iz Mehovega 1 gld. — Z Berda po čast. g. župniku Al. Kumarju 9 gld. 50 gld. — Iz Škofje Loke po čast. g. mestnem župniku Bl. Šokliču 46 gld.

Za opravo ubožnih cerkev: Iz Mengša 33 gld. — Čast. g. župnik J. Zorec 2 gld. — Iz Koprivnika pri Kočevji 20 gld. — Iz Št. Jerneja 60 gld. — Terezija Skul 30 kr. — Iz Št. Vida pri Zatičini 20 gld. — Iz Dobovca 6 gld. — Gospodičina Viktorija Melcer 1 gld. — Po čč. gg. Uršulinarah 13 gld. 40 kr. — Iz Krašnje 12 gld. 26 kr. — Iz Blagovice 17 gld. — Marija Janežič 40 kr. — Z Leskovic 8 gld. — Iz Rake 34 gld. 94 kr. — S Polšnika 14 gld.

Za kapelo sv. Jožefa v Kutežerem: Blaga oseba 5 gld.

Za pogovorce v Terbojah: Iz Škofje Loke po čast. g. mestnem župniku Bl. Šokliču 1 gld. 30 kr.

Za najpotrebniši misijon: M. Benedik 1 gld.

Za katoliške misijone: Z Berda po čast. g. župniku Al. Kumarju 9 gld. 50 kr.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. A. S—c v K.: Prav serčna hvala in Božji blagoslov! — G. Mart. N. v Zap.: Vse se bode opravilo prej ko moč. Serčna hvala in pozdrav! — G. V. A. v Šm. pri Kr.: Naročnina oddana pri založn. in vse se pošlje. — G. J. K. v G.: Vse prav in dobro. — G. L. R. v Boh. B.: Vse vravnano; knjižice dobite od preč. vodstva. — „Boln.“: Vse se bode opravilo v kratkem; ostanek 80 kr. po naroč.